

SIMION GOCIU

Născut la 1 septembrie 1948 în satul Molnița, raionul Herța, regiunea Cernăuți, Simion Gociu a urmat Facultatea de Filologie de la Universitatea de Stat din capitala Bucovinei, fiind după aceea ziarist la „Zorile Bucovinei” (concediat ca „element nesigur”), profesor la Cupca și Molnița, din nou ziarist. În 1992 lansează publicația raională „gazeta de Herța”, apoi publicația republicană a românilor din Ucraina „Concordia” (în 1995), odată cu prima revistă pentru copiii români din Ucraina – „Făgurel”.

Debutază cu versuri în 1964, după care se înșiruie volumele: *Sărutul spicelor* (1984), *La țărnire de suflet* (1989), *Oul gastronomic* (1998), *Lacrime toamnei* (1999), *Bună dimineața, septembrie* (2004), *Curcubeu răstignit* (2009), *101 poeme* (2012), la care adăugăm plachetele de versuri pentru copii: *Ambasadorul luminii* (2004), *Culoarea vacanței* (2006), apoi cărțile de povești pentru copii: *Dar cine ești tu?* (1999), *Simi-a-vară și Visul lui Pătrunjel* (2005), *Pretextul ministrului Cuco* (2007), culegerea de povestiri *Priporul căprioarelor* (2008) și cartea de schițe, tablete și eseuri *Sincer vorbind* (2000).

Membru-fondator al Societății pentru Cultură Românească „Mihai Eminescu” din regiunea Cernăuți și membru al prezidiului (1989-1994), laureat al Premiului pentru poezie al Societății Scriitorilor Bucovineni (Suceava, 2000) și al Premiului Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova (2005), a fost distins de Președinția României, în anul 2000, cu Medalia jubiliară „150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu”.

Țara minciunii

Dumnezeule
de ce m-ai lăsat singur
în țara minciunii

și eu
păcătosul
să nu știu ce se întâmplă
în jur
și să aud numai
cum țipă în apele cerului
un pescăruș

ori poate
acesta e îngerul
suferind de păcatele mele
în care m-am zidit
nerăbdător
ca să ies la un liman
al adevărului...

Întotdeauna

Întotdeauna ceva
rămîne nerostit

ca aerul
prin care semințele zboară
între cer și țărînă

căutînd un loc al lor
sub soarele acesta
ce nu-mi aparține
iar cerul îmi zice
că sunt rătăcitul

purînd sub tălpi
cimitire întregi...

Întoarce lin auzul

Cînd nu voi putea
aprinde lumina-n pupile
și nu voi fi totuna cu
timpul

să nu mă întreb
ce mai fac
sau încotro m-am pornit
că-n lumea ce va fi
atunci s-o cuprind tăcerile nu vor mai cunoaște
rostul cuvintelor

iar auzul nu va putea
fi mișcat de vocale
ca și aici

între hotarele luminii...

Poem rătăcit

Adunați la un loc
suntem o turmă de gînduri

care nu știe pe unde
păstorul o fi
rătăcind
și dacă cineva mai
are nevoie de
prezența lui
cînd turma nu se
mai vrea păstorită

și pentru ce i-ar mai trebui
un păstor cu sentimentele
decapitate
în țara marelui frig
unde ninge doar
cu metafore
în formă de aripi
că lebăda e pe altundeva
pentru izbăvirea cuvântului
din care au evadat
toți îngerii

și privighetoarea
moare într-o poveste
de Oscar Wilde...

Joc miraculos

Eu te rog să iei aminte
Cum mă joc printre cuvinte.

Și te miră cum se schimbă
Fermecate de-a mea limbă,

Cum răsar dintre culori
Pe un strat vegheat de flori
Și cum ele, rorurate,
Seamănă a nestemate.

Din pomi, gata să te-nfrupte,
Cad cuvinte-n loc de fructe.

Iată-un fluture cum zboară
Noi cuvinte să-mi răsară.

Și cum timpul e de treier,
Ștau în scripca unui greier.

Cele dintre ierburi dese
Parcă-ar fi niște crăieșe.

Soarele pînă asfinte,
Are raze de cuvinte.

Liniștea din stea cînd cerne
Fulgi de vise peste perne,

Mă petrec în somn cuminte
Tot miracol de cuvinte.

Cîntec de neam

Se leagănă ramul
unde mi-i neamul
acesta de oameni
căruia-i semeni.

(Cu busuiocul
Desfată norocul.)

Are satele veșnic
lipite de streșini
frumoase de dealuri
sau verzile maluri.

(Încinse cu brîuri
Mîndre de rîuri.)

Iute ca săgeata,
tare ca piatra,
nu este el gloata
ce-și schimbă vatra.

(Steaua îi scapără
Taina ce-l apără.)

Cînd străinul
intră ca spinul
sub piele și coace –
rabdă și tace.

(Statornic ca glia
înfruntă stihia.)

Mulțumit cu puținul –
chiar și pelinul
îi miere pe masă
la dînsul în casă.

(Îi paște un zimbru
floarea de cimbru.)

Domnul să țină
în nimb de lumină această suflare
în sfinte hotare.

(Să-l aibă izvorul
ce mîntuie dorul.)

REFERINȚE CRITICE

Lirica sa, credincioasă unui suflet elegiac, poartă un tragism subiacent; ea, disciplinată, cu vers cantabile, turnată în tipare care ar putea insinua o meticulozitate contabilă, se varsă în delta unei senzualități adormite, neispitită de descărcări tribuniste. Fără accente oraculare, așadar, S. Gociu își transformă în pagină visătoarea, suplinind o absență proiectată himeric (**Adrian Dinu Rachieru**)

În lirica lui Simion Gociu se distinge un eclecticism de formule poetice care converg dinspre tradiționalism și romantic, în primele volume, spre expresionism, în cele mai recente. [...] De la volumul de debut și pînă la ultimul publicat, el parcurge un drum al tentațiilor metamorfozelor poetice, multiplele ipostaze ale eului liric punînd în lumină o modalitate de gîndire și de expresie lirică distincte, un scriitor de talent. Scrib aventurat în căutarea adevărului, autorul resuscită teme și motive devenite tradiționale în lirica nord-bucovineană, în ritmuri cel mai adesea de lied, baladă sau sonet, conferindu-le noi conotații (**Catinca Agache**)